

se stránkami **HOBBY** a týdenním TV programem

Foto J. Klíma

Hana Horecká:

Usměvavá countryová zpěvačka Hana Horecká se na hudební scéně pohybuje neuvěřitelných 32 let a na kulaté životní výročí, které souvisí s letošním rokem, zdaleka nevypadá. Začínala jako zpěvačka s kytarou, pokračovala v různých folkových a countryových sdruženích a v roce 1981 se odhodlala k odvážnému kroku - totiž k nelehké cestě profesionální zpěvačky na volné noze.

Dělám si úklid v životě

HANKA HOSNEDLOVÁ

Vzpomínáte si na své první vystoupení a své začátky?

Mé úplně první veřejné vystoupení se odehrálo v roce 1973 v jabloneckém divadle. Další moje hudební kroky vedly přes Semafor a kapelu Fešáci k vlastní skupině Nové schovanky, která se v zahraničí prezentovala pod názvem Sally Rose Band.

K čemu jste se rozhodla, když Nové schovanky v roce 2002 skončily?

Pokračovala jsem opět jako zpěvačka s kytarou, ale i jinak, například s Josefem Laufrem jako host v pořadu skupiny Netto, v čemž pokračuji i nyní. A navíc mám právě čerstvě založené ženské trio nazvané C.T. Hany Horecké a domluvený zbrusu nový projekt s gospelovou zpěvačkou Zuzanou Stírkou.

Kde všude mohli posluchači slyšet váš hlas?

Vystupovala jsem, především po otevření hranic, v mnoha evropských zemích od Německa, Rakouska, Švýcarska, Lichtenštejnska přes Dánsko, Holandsko, Belgie, Slovinsko až po Bosnu, Mačarsko, Polsko, Rusko - dokonce i v asijské části. Nejdál, kde jsem s kapelou zpívala, bylo na Filipínách a v Austrálii, což byly koncerty pro krajan v Sydney a v Melbourne v prosinci loňského roku.

Ale tohle australské miniturné nebylo s kapelou...

Ne. Cesta do Austrálie mi doslova spadla z nebe a nabídku jsem přijala s velkou radostí, protože se mi tak naskytla možnost strávit Vánoce se svou starší dcerou Hankou, která nyní žije na Novém Zélandu, a to je z Austrálie co by kamenem dohodil. Mladší dceru Juliánu jsem vzala s sebou, takže naše tříčlenná rodina byla o Vánocích a na Nový rok hezky pohromadě.

S kým jste tedy koncertovala?

De facto sama, v Melbourne si se mnou zahrála tamní countryová kapela Cattlemen a do písniček tancovaly tanečnice z australské skupiny Obsession. Na Zélandu jsem sice zpívala také, ale ne zatím oficiálně, tam to byla cesta spíše propagační. Musím ovšem dodat, že ze zpěvačky, která přiletěla odněkud z postkomunistické evropské země, zpívá jim country anglicky a prokládá to českými a ruskými lidovkami, byli Zélandané poněkud u vytržení. Chodili se na mne dívat ze široka daleka jako na cizokrajné zvířátko.

Našla jste si tam nějaké muzikantské přátele?

V jedné hospodě v podstatě přes ulici jsem objevila vynikajícího zélandského zpěváka a kytaristu, zpíval něco jako folk-rock a ohromně jsme si padli do oka. Myslím, že jestli tam ještě někdy pojedou, utvoříme pěvecko-kytarové duo. Jinak jsem s country na Zélandu do kontaktu nepřišla, i když také tam existují countryové festivaly a country kluby. Ovšem ta země má ale pouze čtyři miliony obyvatel, tak toho tam asi nebude nijak moc.

A co etnická hudba?

Původní maorskou muziku slyšíte na každém rohu, je to něco fantastického, ohromně to na mne působilo. Maorové mají dokonce své vlastní vysílání v zélandské televizi.

A nejsilnější zážitek z téhle exotické cesty?

Určitě mé "zatčení" po padesátihodinovém letu na letišti v Melbourne. Letěla jsem přes Paříž, Hongkong a Auckland, kde jsem musela nechat mladší dceru, protože neměla vízum do Austrálie. Australští celníci mi hodinu prohledávali všechna zavazadla, stále odcházeli k nějakým detektorům a tvrdili mi, že vezu kokain. Byla jsem už tak unavená, že jsem nebyla schopna vůbec přemýšlet. Uvědomovala jsem si jen, že jestli mě zavou do

vězení na druhém konci světa, je se mnou ámen. Naštěstí se po hodině ukázalo, že žádný kokain nevezu.

Byl pro vás velký rozdíl mezi totalitní dobou a tou nynější, posametovou?

Pokud se budu zabývat pouze naší branží, tenkrát bylo všechno svým způsobem daleko jednodušší. Museli jsme sice pravidelně dělat tzv. přehrávky, kde nás zkoušeli kromě zpěvu také z politické orien-

Málokdo se ale dnes u nás živí výhradně muzikou, většinou chodí do práce a hraje o víkendech a ve svém volnu.

Jsou v tom i další zádrhele?

Jsem malá země, tudíž i trh je velmi malý. Prodává se málo desek, na koncerty chodí málo lidí. A hlavně máme daleko víc starostí a méně chuti na zábavu než publikum z vyspělé kapitalistické ciziny. Kdo měl dřív pár vystoupení za měsíc, teď má pár vystoupení za rok. Kdo měl pár vy-

Ale přesto se podobné akce dělají...

Ano, nějaké country festivaly se u nás konají, ale o větších penězích se asi moc hovořit nedá. Nicméně kapitalistický způsob je určitě lepší a přirozenější než ten komunistický umělý, ale je fakt, že naše generace to odnáší, protože zažívá onu chudobu raného kapitalismu, kdy ještě nic pořádně nefunguje. Také se na tom podepsalo rozdělení republiky a nakonec i to, jak rychle šla techni-

V posledních dvou letech jsem toho moc nenazpívala, jezdila jsem jen s Pepíkem Laufrem a byla jsem v Austrálii. A bylo to tak dobře, protože jsem měla úplně jiné starosti. Dělám si totiž generální pořádek v životě. Nebudu to popisovat, bylo by to spíš na román.

Pokud vím, zkoušela jste štěstí i jako podnikatelka...

V době, kdy jsem začínala podnikat s půjčovnou svatebních a společenských oděvů v Dejvicích, běhala jsem ze soudů na policii a zpět, bojovala s podplacenými soudci a advokáty, odposlouchávaným mobilem a monitorovaným počítačem, bála se o dítě i o život a nevěřícíně zjišťovala, co všechno je možné a co dokáže uražené ješitné ego. Všechno jde díky neuvěřitelným poměrům v naší justici strašně pomalu a ztuha, stojí to hodně sil, ale v poslední době už se to hýbe, takže pomalu začínám mít chuť i do toho zpívání. Upřímně řečeno, musím se pochválit, tohle by vydržel jenom kůň. A já jsem to vydržela, asi proto, že kůň jsem. Alespoň podle čínského horoskopu.

A co dcery, nemají chuť jít ve vašich hudebních stopách?

Obě mají hudební talent, ta malá dokonce mimořádný, od čtyř let chodila do houslí, později i na piano, sama se naučila hrát z not na zobcovou flétnu, ale ani jedna nemá ráda country a ani jedna se nechce muzikou živit. Hanka je novinářka a Juliána, které je deset a ve škole přeskočila ročník, právě dělá zkoušky na osmileté gymnázium. Talentovaná je snad úplně na všechno, takže těžko říct, u čeho nakonec skončí.

Jaké bylo vaše nejšťastnější životní období?

Taková období byla dvě. To první s kapelou Fešáci ve druhé polovině osmdesátých let trvalo tři roky, druhé začalo těsně před sametovou revolucí s vlastní skupinou Sally Rose Band, kdy jsme vtrhli na západ a ocitly se v absolutně jiném světě. Byla to neuvěřitelná euforie, která vydržela pár let. Publikum reagovalo úplně jinak než u nás, bouřilo, řvalo a milovalo nás. Chvillemi jsem měla neskromný pocit, že jsme Beatles.

A co vám dělá radost kdykoliv?

Třeba když mi lidé řeknou, že si pouštět písničky z mých desek. To opravdu potěší, protože vím, že jsem je netočila zbytečně.

Jaké přání si hýčkáte nyní?

Asi zažít ještě jedno úspěšné a spokojené "zpívací" období, dokončit započatou inventuru v osobním životě a potkat toho pravého. Především ale, aby moje děti byly v pořádku a spokojené.

tace, ale na druhou stranu - kdo jednou přehrávky udělal, pravděpodobně měl práci. Hodně se koncertovalo, akce byly dotované podniky, ROH a podobně, národ se prostě musel bavit, i když mu třeba do smíchu nebylo. Nyní funguje i v kultuře trh, v tom jsme se během pár let absolutně srovnali se Západem.

stoupení za rok, už asi nehraje. Také máme méně sponzorů, lépe řečeno skoro žádné. Takže třeba takové velké country festivaly, které venku fungovaly díky tomu, že byly bohatě sponzorované, se u nás dodnes nemohly začít pořádat, protože není, kdo by je bohatě finančně podpořil.

ka dopředu, že už v podstatě nemá moc smysl točit desky, když se neprodávají. Kdo by si taky kupoval desky za drahé peníze, když si je může zadarmo od kamaráda vypálit? Nějak se to všechno nakumulovalo.

A pokud byste měla mluvit sama za sebe?